

Patona kundze — stāsta turpinājums

Prezidents Tomass S. Monsons
Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Es esmu pārliecināts, ka mūsu Debesu Tēvs rūpējās par viņas vajadzībām un vēlējās, lai viņa dzird evaņģēlija mierinošās patiesības.

Man šodien pietrūkst mans kolēģis Džeimss E. Fausts, un es izsaku savu mīlestību viņa dārgajai sievai un ģimenei, un esmu pārliecināts, ka viņš kalpo Tam Kungam kaut kur citur. Es sveicu no jauna atbalstītos Augstākos Pilnvarotos, prezidentu Airingu, elderu Kuku un elderu Gonzalesu, un apliecinu viņiem, ka tos pilnībā atbalstīšu.

Pirms trīsdesmit astoņiem gadiem vispārējā konferencē, kas notika Tabernakulā, Tempļa laukumā, es runāju par kādu manas bērnības draugu Artūru Patonu, kurš nomira jauns. Runa saucās “Patona kundze, Artūrs dzīvo.”¹ Es veltīju savas piezīmes Artūra mātei, Patona kundzei, kura nebija Baznīcas locekle. Lai arī man bija maza cerība, ka Patona kundze patiesībā dzirdēs manu runu, es gribēju dalīties ar visiem, kuri mani dzirdēja, par evaņģēlija godības vēstījumu par cerību un mīlestību. Nesen es sajutu vēlmi runāt par Artūru vēlreiz un atstātīt jums to, kas atklājās pēc mana sākotnējā vēstījuma.

Vispirms ļaujiet man pastāstīt par Artūru. Viņš bija blonds, ar cirtainiem matiem un ļoti platu smaidu. Viņš bija garāks par jebkuru citu zēnu klasē. Es pieņemu, ka tāpēc, kad 1940. gadā lielā konflikta laikā, kurš pārauga II Pasaules karā un pārņēma Eiropas lielāko daļu, viņam izdevās apmuļķot uzņemšanas virsniekus un iekļūt Jūras kara flotē tik jaunā vecumā, 15 gados. Artūram un vairākumam zēnu karš bija liels piedzīvojums. Es atceros, cik viņš labi izskatījās, ģērbies jūras kara flotes uniformā. Kā mēs gribējām, lai būtu vecāki vai vismaz garāki, lai mēs arī varētu tikt.

Jaunība ir ļoti īpašs dzīves laiks. Kā rakstīja Longfelovs:

*Cik skaista ir jaunība! Cik spoži tā mirdz
Ar saviem maldiem, cerībām un sapņiem!
Sākuma grāmata, nebeidzams stāsts,
Katrs ir varonis, un ikviens ir draugs!*²

Artūra māte bija ļoti lepna par zilajām zvaigznēm, kuras greznoja viņas dzīvojamās istabas logus. Ikvienam garāmgājējam tās rādīja, ka viņas dēls bija savas valsts armijā un aktīvi kalpoja. Kad es gāju garām viņas mājai, viņa bieži atvēra durvis un aicināja mani iekšā, lai izlasītu pēdējo vēstuli no Artūra. Viņas acis pildījās ar asarām, un tad es lūdzu lasīt skaļi. Artūrs savai atraitnei mātei nozīmēja visu.

Es joprojām varu iztēloties Patona kundzes raupjās rokas, kad viņa rūpīgi ielika vēstuli atpakaļ aploksnē. Tās bija sastrādātas rokas, Patonas kundze bija apkopēja pilsētas centra biroju ēkā. Katru savas dzīves dienu, izņemot svētdienu, viņu varēja sastapt ejam pa ietvi, ar slotu un spaini rokā, viņas sirmie mati saņemti ciešā mezglā, viņas pleci, no darba un vecuma, noguruši un salīkuši.

1944. gada martā karš bija kļuvis niknāks, Arturs tika pārcelts no *USS Dorsey*, iznīcinātāja, uz *USS White Plains*, lidmašīnu vedēju. Tikmēr Sapainā, Klusā Okeāna dienvidos, notika uzbrukums kuģim. Artūrs bija viens no tiem, kas pazuda jūrā.

Zilā zvaigzne no tai veltītās vietas pretī Patonu mājas logiem tika noņemtas. Tā tika aizvietota ar zelta zvaigzni, norādot, ka tas, ko reprezentēja zilā zvaigzne, ir ticis nogalināts kaujā. Patonas kundzes dzīvē vairs nebija gaišuma. Viņa cieta no depresijas un dziļa izmisuma.

Ar lūgšanu savā sirdī es tuvojos pazīstamajai ietvei uz Patonas kundzes māju, domājot, kādi mierinājuma vārdi varētu raisīties no tik jauna vīrieša lūpām.

Durvis atvērās, un Patonas kundze mani apkampa tā, it kā es būtu viņas pašas dēls. Māja kļuva par kapelu, kad bēdu nomākta māte un mazāk kā atbilstošs zēns nometās lūgšanā.

Pieceļoties no ceļiem, Patonas kundze cieši ieskatījās man acīs un teica: „Tomij, es nepiederu pie Baznīcas, bet tu gan. Saki man, vai Artūrs atkal dzīvos?” Pēc savām labākajām spējām, es viņai liecināju, ka Artūrs patiešām atkal dzīvos.

Tajā vispārējā konferencē, pirms daudziem gadiem, kad es atstāstīju šo stāstu, es pamanīju, ka es pazaudēju kontaktu ar Patonas kundzi, bet tas, ko es gribēju, bija vēlreiz atbildēt uz Patonas kundzes jautājumu: „Vai Artūrs atkal dzīvos?”

Es runāju par pasaules Glābēju, kurš staigāja pa ciemu putekļainajiem ceļiem, ko mēs tagad godbijīgi saucam par Svēto Zemi; kurš lika akliem redzēt, tizliem iet, spītālīgiem tapt šķīstiem, kurliem dzirdēt, miroņiem celties augšā; par Viņa, kurš maigi un mīloši mums apgalvo: „ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība.”³

Es izskaidroju, ka dzīvības plāns un tā mūžības virziena izskaidrojums nāk pie mums no debesu un zemes Kunga, patiesi no Tā Kunga, Jēzus Kristus. Lai saprastu nāves nozīmi, mums jāizvērtē dzīves mērķis.

Es norādīju, ka šajā atklāšanā Tas Kungs paziņoja: „Un tagad, patiesi Es saku jums, Es biju sākumā ar Tēvu, un Es esmu Pirmdzimtais.”⁴ „Cilvēks arī bija sākumā ar Dievu.”⁵

Pravietis Jeremija rakstīja:

„Pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja: „Pirms Es tevi radīju. . . Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi . . . Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām.”⁶

No majestātiskās garu pasaules mēs izejam uz lielās dzīves skatuves, lai pārbaudītu sevi, vai būsim paklausīgi visām Dieva pavēlēm. Mirstīgās dzīves laikā mēs augam, sākot no nevarīga zīdaiņa, kļūstot par zinātkāriem bērniem un par domājošiem pieaugušajiem. Mēs gūstam pieredzi caur prieku un ciešanām, piepildījumu un vilšanos, panākumiem un neveiksmēm. Mēs garšojam saldu, tomēr pārbaudām arī rūgtu. Tā ir mirstīgā dzīve.

Tad katrā dzīvē nāk pieredze, kas pazīstama kā nāve. Neviens nav izņēmums. Visiem tā ir jāpieredz.

Vairākums par šo negaidīto ciemiņu, nāvi, domā, ka tas ir kaut kas draudīgs un mistisks. Iespējams, tās ir bailes no nezināmā, kas daudziem saistās ar bailēm no tās atnākšanas.

Artūrs Patons nomira ātri. Citi mirst lēnāk. Mēs caur atklāto Dieva vārdu zinām, ka „visu cilvēku gari, tikko tie ir pametuši šo mirstīgo ķermeni, jā, visu cilvēku gari, vai tie ir labi vai ļauni, tiek pieņemti mājās pie tā Dieva, kas devis viņiem dzīvību.”⁷

Es esmu pārliecināts, ka Patona kundze un visi citi dzirdēja, ka Dievs viņus nekad nepametīs — ka Viņš sūtīja pasaulē Savu Vienpiedzimušo Dēlu, lai mācītu mūs ar piemēru, par dzīvi, kādu mums jādzīvo. Viņa Dēls mira pie krusta un izglāba visu cilvēci. Viņa vārdi skumju māktajai Martai un Viņa mācekļiem šodien rada mums mierinājumu:

„ES ESMU augšāmcēlšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs,

un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam.”⁸

„Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt?

. . . Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.”⁹

Es citēju Jāņa atklājēja un apustuļa Pāvila liecības. Jānis rakstīja:

„Es redzēju mirušos, lielos un mazos, stāvam goda krēsla priekšā. . . .

Jūra atdeva savus mirušos, nāve un viņas valstība atdeva savus mirušos.”¹⁰

Pāvils paziņoja: „Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.”¹¹

Es izskaidroju, ka līdz godības pilnajam Augšāmcēlšanās rītam mēs dzīvojam ticībā. „Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā.”¹²

Es pārliecināju Patonas kundzi, ka Jēzus ielūdz viņu un visus citus:

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.

Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.”¹³

Kā daļu no sava vēstījuma es izskaidroju Patonas kundzei, ka tādas zināšanas spēcinās viņu viņas sirdssāpēs — ka viņa nekad nebūs tādā traģiskā neticīga cilvēka situācijā, kurš, pazaudējis dēlu, redzēdams zārku nolaižamies mātē zemē, bija dzirdams sakām: „Ardievu, manu zēn. Ardievu uz mūžiem.” Drīzāk ar paceltu galvu, drosmīgi un nelokāmi ticot, viņa varēja pacelt savas acis, noskatoties uz viņiem, kas klusi šķēlās Klusajā Okeānā, un čukstēt: „Ardievu, Artūr, mans dārgais dēls. Ardievu — līdz mēs atkal tiksimies.”

Es citēju Tenisona vārdus, ko viņai it kā teiktu Artūrs:

*Saulriets un vakara zvaigznes,
Un kāds skaidri mani sauca!*

*Un tur man nebūs sēru,
Kad es došos jūrā. . . .*

*Krēsla un vakara zvani zvana,
Un tad rodas tumsa!
Un tur nav ardievu skumju,
Kad es kāpju kuģī;*

*Lai gan prom no dzimtā laika un vietas,
Jūra var aiznest mani tālu,
Es ceru redzēt savu Vadoni vaigu vaigā,
Kad es šķērsošu sēkli.¹⁴*

Noslēdzot savu vēstījumu pirms tiem daudzajiem gadiem, es Patonas kundzei izteicu savu personisko liecību kā īpašs liecinieks, stāstot viņai, ka Dievs, mūsu Tēvs, rūpējas par viņu — ka caur patiesu lūgšanu viņa var sazināties ar Viņu, ka Viņam arī bija Dēls, kurš mira, patiesi Tas Kungs Jēzus Kristus, ka Viņš ir mūsu aizstāvis Tēva priekšā, miera Valdnieks, mūsu Glābējs un dievišķais Pestītājs, un kādu dienu mēs Viņu redzēsim vaigā.

Es ceru, ka mans vēstījums sasniegs Patona kundzi un aizskars arī citus, kuri ir zaudējuši mīļu cilvēku.

Un tagad, mani brāļi un māsas, es dalos ar jums šī stāsta pārējā daļā. Es sniedzu savu vēstījumu 1969. gada 6. aprīlī. Atkal man nebija nemaz vai pavisam maza cerība, ka tieši Patonas kundze to dzirdēs. Man nebija pamats domāt, ka viņa klausīsies vispārējo konferenci. Un tad es uzzināju, ka ir noticies kaut kas brīnumains. Nezinot par ko tiks runāts konferencē vai par kādu tēmu varētu runāt, Patonas kundzes Pēdējo Dienu Svētie kaimiņi Kalifornijā, uz kuriem viņa bija pārcēlusies, ielūdza viņu savās mājās kopā ar viņiem noklausīties konferences sesiju. Viņa piekrita viņu ielūgumam un tā noklausījās sesiju, kurā es izteicu savas piezīmes viņai personīgi.

1969. gada maija pirmajā nedēļā man par pārsteigumu un prieku es saņēmu vēstuli no Pomonas, Kalifornijā, kas datēta ar 1969. gada 29. aprīli. Tā bija no Terēzes Patona kundzes. Es dalīšos ar jums ar daļu no šīs vēstules:

„Dārgais Tomij,

Es ceru, ka tu neapvainojies, ka saucu Tevi par Tomiju, bet es par Tevi vienmēr tieši tā domāju. Es nezinu, kā lai Tev pateicos par mierinājuma pilno runu, ko tu sniedzi.

Artūrs bija piecpadsmit gadus vecs, kad pieteicās jūras kara flotē. Viņš tika nogalināts vienu mēnesi pirms savas 19. dzimšanas dienas, 1944. gada 5. jūlijā.

Tas bija brīnišķīgi, ka domāji par mums, Es nezinu, kā Tev pateikties par Taviem mierinājuma vārdiem abas reizes, kad nomira Artūrs un atkal Tavā uzstāšanās reizē. Man pa šiem gadiem bijuši daudzi jautājumi, un Tu uz tiem atbildēji. Tagad attiecībā uz Artūru es esmu mierīga. Lai Dievs Tevi svētī un vienmēr sargā.

Ar mīlestību,

Terēze Patona”¹⁵

Mani brāļi un māsas, es nedomāju, ka tā bija vienkārša sakritība, ka biju iedvesmots dot tieši tādu vēstījumu 1969. gada aprīļa konferencē. Nedz arī ticu, ka tā bija vienkārša sakritība, ka Patonas kundze tika savu kaimiņu uzaicināta viņu mājā, kopā ar viņiem uz tieši to konferences sesiju. Es esmu pārliecināts, ka mūsu Debesu Tēvs rūpējās par viņas vajadzībām un vēlējās, lai viņa dzird evaņģēlija mierinošās patiesības.

Kaut arī Patonas kundze jau ilgi kā atstājusi mirstīgo dzīvi, es jutu spēcīgu iedvesmu dalīties ar jums par veidu, kādā mūsu Debesu Tēvs viņu svētīja un nodrošināja viņu viņas rūpēs. Ar visu savas dvēseles pārliecību es liecinu, ka mūsu Debesu Tēvs mīl katru no mums. Viņš dzird pazemīgu siržu lūgšanas, Viņš dzird mūsu saucienus pēc palīdzības tāpat, kā Viņš dzirdēja Patonas kundzi. Viņa Dēls, mūsu Glābējs un Pestītājs, šodien uzrunā katru no mums: „Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klauzīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.”

Vai mēs dzirdēsim to klauvējienu? Vai mēs dzirdēsim to balsi? Vai mēs atvērsim durvis Tam Kungam, lai mēs varam saņemt, ko Viņš ir gatavs dot? Es lūdzu, lai mēs to varētu, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Conference Report, 1969. g. apr., 126–29.
2. "Morituri Salutamus," *The Complete Poetical Works of Henry Wadsworth Longfellow* (1883), 259.
3. Jāņa 14:6.
4. M&D 93:21.
5. M&D 93:29.
6. Jeremijas 1:4, 5.
7. Almas 9:11.
8. Jāņa 11:25, 26.
9. Jāņa 14:2, 3.
10. Jāņa atkl. 20:12, 13.
11. 1. korintiešiem 15:22.
12. 1. korintiešiem 13:12.
13. Mateja 11:28, 29.

14. Alfred Tennyson, "Crossing the Bar," in *Poems of the English Race*, red. Raymond Macdonald Alden (1921), 362.

15. Tomasa S. Monsona personīgā korespondence.

16. Jāņa atkl. 3:20.